

[Justitsministeren]

ledes også de østeuropæiske lande. Konklusionen på konferencen kan kort sammenfattes som et kraftigt signal fra de vestlige lande om, at mennesker fra Øst- og Centraleuropa ikke kan forvente at opnå status som immigranter i Vesten. De må blive i deres hjemlande og deltage i opbygningen af deres lande. Til gengæld vil de vestlige lande være indstillet på at yde økonomisk og anden bistand med henblik på at forbedre levevilkårene i de nye demokratier i Øst- og Centraleuropa.

Som man kan forstå, er der sket – og må der i de kommende år forventes at ske – en så væsentlig udvikling på udlændingeområdet og især flygtningeområdet, at der i høj grad er anledning til at se på vores nuværende lovgivning.

Et grundlæggende spørgsmål, der i den forbindelse hele tiden påkalder sig interesse, er anvendelsen af de ressourcer, vi fra dansk side kan stille til rådighed med henblik på at bidrage til løsningen af flygtningeproblemerne. Vi kan ikke bruge pengene mere end én gang, og det er derfor regeringens grundholdning, at de trods alt begrænsede midler, vi har til rådighed, skal anvendes til gavn for dem, der har størst behov for bistand. Til denne gruppe vil jeg navnlig henregne FN-flygtningene rundt omkring i flygtningelejrene.

Det spørgsmål er et af de punkter, som regeringen ønsker en nærmere debat om, og som vil være indeholdt i et oplæg, jeg tidligere har bebudet. Dette oplæg vil regeringen færdiggøre i løbet af foråret, således at det kan danne grundlag for en bred debat om udlændingeområdet i den kommende folketingsssamling.

Udlændingeområdet er efter min opfattelse et så centralt felt, at jeg tillægger det helt afgørende betydning, at vi får en bred og også folkelig debat og vel at mærke en debat på et sagligt grundlag. Jeg tillægger det afgørende betydning, at man bevarer den brede politiske tilslutning til udlændingelovens regler, som vi jo hidtil har kunnet samle.

Jeg vil derfor understrege, at det oplæg, som regeringen vil fremlægge, ikke skal opfattes som en fiks og færdig løsning fra vores side, der ikke kan drøftes. Man kan sige, at oplægget skal betragtes som et katalog over mulige forslag til ændringer af loven, og de politiske drøftelser må så vise, om der kan opnås den fornødne tilslutning til at gennemføre forslagene. For at debatten kan få et fornuftigt forløb, er det en

nødvendig forudsætning, at debattørerne går ind i drøftelserne med et åbent sind. Jeg vil derfor gerne allerede nu appellere om, at man ikke på forhånd afviser enhver diskussion og blot konsekvent fastholder, at der ikke er noget behov for ændringer. Vi er på dette område en lille del af en større sammenhæng, hvor udviklingen omkring os og også vor deltagelse i det internationale arbejde stiller krav til os om samarbejde om problemernes løsning. Lad mig i den sammenhæng nævne arbejdet med grænsekontrolkonventionen, som også må forventes at kunne give behov for ændringer i loven.

Udlændinge problemerne kan ikke løses isoleret af Danmark. Et samarbejde er nødvendigt, og et sådant samarbejde betyder samtidig, at vi ikke i alle sammenhænge kan gøre, som vi selv finder det for godt, og blot bibeholde den ordening, vi én gang har gennemført. Jeg mener, at udlændingeområdet er vigtigt. Det fortjener en saglig debat, også selv om man partierne imellem kan have forskellige udgangspunkter. Jeg vil i hvert fald med det bebudede oplæg gøre mit til, at der er et sagligt grundlag for debatten, og jeg imødeser på denne baggrund nogle spændende politiske drøftelser med de partier, som hidtil har stået bag en ansvarlig udlændingepolitik her i landet.

*Forhandling***Pia Kjærsgaard (FP):**

Jeg skal starte med at sige tak til ministeren for svaret. Og så må jeg sige, at der jo var meget, meget langt fra denne besvarelse og så til, hvad ministeren har udtalt til medierne i sommerens løb. Det er netop det, der er forskellen mellem regeringspartierne og Fremskridtspartiet, og når ministeren ironiserer over, at dette udspil fra Fremskridtspartiet er en årligt tilbagevendende begivenhed, er det rigtigt; vi gør det for at lægge pres på regeringen.

Det, der desværre også er en tilbagevendende begivenhed, specielt for justitsministeren, må man nok sige, er, at vi bringer det frem i folketingsalen, mens ministeren bringer det frem i Radioavisen og i dagbladet B.T. Det synes vi ærligt talt ikke er særlig fair, og det er derfor, vi endnu en gang har ønsket denne debat i salen.

Der er slet ingen tvivl om, at det, som trænger sig mest på, er reglerne om familiesammenføring. Ministeren har i sommerens løb været me-